

Per Bøndergaard

Således elskede Gud

Refleksioner over Bibelens 3,16'ere

Forord

Joh 3,16 betyder noget helt særligt for mig. Det indeholder alt det, Bibelen fortæller os – i ét vers. Der er så meget trøst og opmuntring i de linjer, at det kan bruges til alle anledninger.

Jeg var så heldig at få det som mit konfirmationsord, så derfor har det på en særlig måde været mit vers i mange år. Der er også mange andre gode vers i Bibelen, men Joh 3,16 stod faktisk så tydeligt, at jeg ikke tænkte over, at der også var andre 3,16'ere i Bibelen.

På et tidspunkt kom jeg til at læse et par andre af disse vers og fandt ud af, at de også havde noget vigtigt at fortælle os. Det blev startskuddet til at læse dem alle, og derved opstod ideen om at samle dem i en andagtsbog.

Det kan selvfølgelig være problematisk at tage et enkelt vers ud af sin sammenhæng. Min hensigt har imidlertid ikke været at levere en udtømmende forklaring til hvert enkelt 3,16-vers. Dertil er en andagtsbog for kort. Men målet har været at fange bare en enkelt tanke fra hvert vers og forhåbentlig på den måde give

læseren lyst til og mod på at læse lidt mere – også i de af Bibelens bøger, som vi måske ikke læser så ofte.

Min ide var at komme omkring alle Bibelens bøger, men da nogle af dem ikke rummer et 3,16-vers – enten fordi selve bogen eller kapitlet er for kort – har jeg i disse tilfælde taget mig den frihed i stedet at gå ud fra det vers, der lå nærmest, dvs. enten det sidste vers i kapitel 3 eller – hvis bogen var kortere end tre kapitler – vers 16 i bogens sidste kapitel.

Som sagt er Joh 3,16 et særligt vers, og det kunne jeg altså ikke blive færdig med i ét andagtsstykke. Derfor er det med tre gange. Det både indleder, står på sin plads i rækkefølgen, og slutter andagtsbogen. Lidt ligesom verset selv, der rummer og omkranser alt det, der står i Bibelens andre bøger.

December 2017

Per Bøndergaard

Ufatteligt, men sandt

**For således elskede Gud verden, at han gav sin
enbårne søn, for at enhver, som tror på ham,
ikke skal fortabes, men have evigt liv.**

Joh 3,16

“Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.”

Hvordan kan man elske så meget, at man er villig til at ofre sit barn? For os, som er forældre, er det meget svært at forestille sig en situation, hvor man var villig til at give afkald på sit barn. Ja, faktisk ville de fleste af os nok hellere selv gå i døden, hvis det kunne redde vores barn.

Dem, vi elsker, er normalt dem, vi har tættest på os: vores ægtefælle, vores børn, vores forældre, vores søskende eller måske en god veninde eller ven. Vi elsker, fordi der er et særligt bånd imellem os. Et eller andet der gør, at vi føler os særlig tæt knyttet til den person. Men vi elsker også, fordi vi oplever, at vi ved at være god mod en anden får noget igen. Vi giver gaver til fødselsdag og jul og måske indimellem, fordi

vi holder af modtageren, men også fordi vi ved, at vi på en eller anden måde får noget igen. Hvis vores kærlighed aldrig bliver gengældt, hører den op – eller kølnes i hvert fald med tiden.

Gud elsker verden, med alt hvad den indeholder. Alt, hvad han har skabt, er noget særligt for ham. Selvom vi som mennesker har valgt synden til, så er Gud ikke holdt op med at elske. Nej, han elsker verden, som den er. Og han gør det fuldstændig betingelsesløst. På en måde som vi mennesker aldrig kommer til at elske. Uden krav og forventning om gengæld. Hans kærlighed kølnes ikke, men varer ved. Og på baggrund af en sådan kærlighed var Gud villig til at ofre det kæreste han havde. Ufatteligt, men sandt.

Uden for Eden

Til kvinden sagde han: "Jeg vil gøre dit svangerskab plagsomt og pinefuldt, i smerte skal du føde børn. Du skal begære din mand, og han skal herske over dig."

1 Mos 3,16

Gud havde planer med Adam og Eva. De blev sat til at vogte og dyrke jorden. De skulle leve i harmoni med alle dyrene, og onskaben skulle ikke være til. Gud gav menneskene Edens have – et sted, der uden tvivl har været utroligt smukt, frodigt og dejligt.

Gud gik omkring i haven og mødtes med Adam og Eva. Han snakkede med dem og var sammen med dem. I sig selv en helt fantastisk tanke, at de på den måde kunne være sammen med Gud.

Men Satan var også i haven. Helt fra begyndelsen ønskede han kun at skade mennesket og få så mange som muligt over på sin side. Han ventede ikke engang, indtil der var flere at vælge imellem, men gik målrettet efter det første menneskepar.

Og de faldt. Med få ord lykkedes det Satan at få både Adam og Eva til at synde. Konsekvenserne var enorme. De kunne pludselig se, at de var nøgne. De oplevede med det samme fornemmelsen af at have gjort noget forkert og ville skjule sig.

Straffen kom til både Eva og Adam. Eva skulle føde børn med smerte, og Adam skulle skaffe føde med møje og besvær. Men det værste var, at de ikke længere måtte være sammen med Gud i Edens have. De blev jaget ud. Det er også vores straf – at være uden for Edens have. Men vejen tilbage findes i det, som Jesus har gjort for os. Han har givet os noget at se frem til. Han har givet os et håb.

Gud har ikke glemt dig

**Gå nu og kald Israels ældste sammen,
og sig til dem: Herren, jeres fædres Gud,
Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, har vist sig for
mig og sagt: "Jeg er opmærksom på jer og på det,
der er overgået jer i Egypten."**

2 Mos 3,16

Indimellem kan vi føle, at vi står alene. At vi ikke har nogen at følges med i livet. Vi kan have mistet en kæreste eller ægtefælle. Eller vi er lige flyttet hjemmefra. I sådanne situationer kan vi føle, at vi står helt alene – uden nogen til at hjælpe os.

Endnu værre er det, hvis vi føler, at Gud er blevet væk, og vi ikke kan mærke, at han er der for os. Det er absolut ikke umuligt, at en del af israelitterne – eller måske dem alle – har følt det sådan, efter at de i over 400 år havde boet i Egypten. De var kommet som gæster og var endt som slaver.

Moses blev født som israelit, men voksede op i paladset som prins. Han har også uden tvivl følt sig som et eller andet midt imellem. Og han endte med

at flygte ud i ørkenen. Her har han også følt sig alene, men så kom Gud til ham og sagde: "Jeg er opmærksom på jer." Fantastisk at få at vide, at selv efter 400 år havde Gud ikke glemt dem. Han så dem lige dér, hvor de var – i Egypten. Og han var opmærksom på dem. Han var ikke ligeglad. Han sagde ikke, at nu måtte de tage sig sammen. Nej, i vers 17 fortæller han Moses, at nu ville han føre dem ud af Egypten og tilbage til det land, de var blevet lovet.

Sådan er Gud også opmærksom på os i dag. Vi kan føle os alene. Vi kan føle, at det, der sker i vores liv, ikke kan være Guds vilje. Nøjagtig lige som israelitterne. Men Gud er opmærksom på hver eneste af os. Ingen af os er forladt af ham. Han ser os lige dér, hvor vi er i vores liv.

Det bedste tilhører Herren

Præsten skal brænde det på alteret som offerspise, en liflig duft. Alt fedt tilhører Herren.

3 Mos 3,16

I Anden og Tredje Mosebog er der en lang række forskrifter vedrørende ofringer, som vi i dag kan have meget svært ved at forholde os til. De forekommer os omstændelige og måske endda overflødige. Men vi må aldrig være i tvivl om, at alle de forordninger, Gud gav sit folk på Sinaj, var vigtige for Israels folk.

3 Mos 3 handler om måltidsofferet. Et offer, hvor den enkelte kan takke Gud for noget særligt. Det bliver meget nøje forordnet, at alt fedtet på dyret skal skæres fra og ofres særskilt til Gud. Fordi fedtet blev betragtet som det bedste. "Alt fedt tilhører Herren." Alt det bedste tilhører Gud. Det bliver til en offerspise med liflig duft for Gud.

I vores liv tilhører alt det bedste også Gud. Der kan meget nemt komme perioder i vores liv, hvor vi synes, det bare kører derudad. Det kan være, vi lige er blevet gift, og kærligheden er ny og lyserød. Vi har måske

fået en forfremmelse på jobbet og føler næsten, at vi kan gå på vandet, så dygtige som vi er. Pengene ruller ind på kontoen, og intet synes uopnåeligt.

Men også når det går godt i vores liv, ønsker Gud at være i vores hverdag. Alt det gode, alt det hverdagsagtige, alle evner, alle penge, alt kommer fra ham. Derfor skal vi også huske at takke. Huske at bringe et måltidsoffer. Alt det bedste tilhører Herren. Så når vi har medgang, skal det også videre til Gud. Takkebønner og gaver af vores midler – vi har endda ofte i overflod – skal gives til Gud.

Husk: Det bedste i vores liv tilhører Herren.

Gud udruster

**På Herrens befaling
holdt Moses mønstring over dem,
sådan som han havde fået befaling om.**

4 Mos 3,16

Det her var en af de lettere befalinger, Moses fik. Han skulle holde mønstring over alle af Levis stamme. Levitterne var udvalgt af Gud til at forrette tjeneste i templet under tilsyn af Aron og hans sønner. En helt særlig opgave, som fulgte levitterne i alle årene. Den enkelte mand i Levis stamme blev ikke spurgt, om han ville gøre tjeneste – altså arbejde i templet. Det skulle han. Jamen, hvad nu hvis han ikke duede til det?

Hvad nu hvis jeg føler et kald til en opgave i børnearbejdet, på missionsmarken, som prædikant, på en sommerlejr eller en helt femte opgave i en kristen forening. Og jeg ikke føler, at jeg dur?

Gud bruger en helt anden målestok end os, når han skal afklare, om vi er parat til en opgave. Han spørger alene efter villighed. Alt det andet klarer han. Jeg har

hørt om en mand, som stammede så voldsomt, at det stort set var umuligt at føre en almindelig samtale med ham. Det fungerede bedst, hvis hans kone sad ved siden af og kunne "oversætte", hvad han sagde.

Han fik et kald af Gud til at prædike. Det mente han ikke, at han kunne, men han var villig til at prøve. Og hver gang han gik på prædikestolen forsvandt hans stammen, og han kunne tale, så alle kunne forstå og høre et klart budskab.

Vi skal ikke være bange for at gå ind i en opgave i Guds rige. Gud udruster langt mere, end vi på nogen måde kan uddanne os til. Villighed kommer fra hjertet. Lad den få overtaget i stedet for frygten for ikke at være god nok til en opgave.

En lod af Guds jord

**Gilead gav jeg til Makir,
og til rubenitterne og gaditterne
gav jeg området fra Gilead til Arnondalen,
med dalens midte som grænse, helt til Jabbok-
floden, grænsen til ammonitterne.**

5 Mos 3,15-16

Min bedstefar var landmand og ejede i sit liv som selvstændig tre forskellige gårde. Han var en dygtig landmand og blev faktisk ret velhavende, inden han gik på pension og solgte den sidste gård.

Men hans favoritsang var altid "Du gav mig, o Herre, en lod af din jord, som jeg nu min egen må kalde." Alle årene levede han i ydmyg bevidsthed om, at Gud havde givet ham noget jord at dyrke og nogle dyr at passe. Han var utrolig taknemlig for, at Gud hvert år lod kornet vokse op, så han kunne høste det. Han gav bestandig udtryk for, at alt var givet ham af Gud – selvom naboer og andre omtalte ham som en af de dygtigste landmænd på egnen.

Israelitterne fik hver deres område af Kana'ans land. Gud gav dem en lod af hans jord, så de kunne dyrke og leve.

Vi har også hver især fået en lod af Guds jord. Det er ikke sikkert, at vi ejer den jord, vi bor på. Alligevel er det en lod af Guds jord. Det er det sted, han har sat os. Han har givet os et arbejde eller på en eller anden måde en indtægt, som vi kan leve af. Vi kan ikke selv frembringe noget, vi kan spise eller leve af. Det er Gud, der giver væksten til jorden. Det er Gud, der giver os evner til at udfylde det job, vi har, så vi kan få en løn, som vi kan købe mad for, og som kan betale huslejen eller renterne på boliglånet.

Lad os huske at være taknemlig for det sted, hvor vi bor, og for at vi har mulighed for at få mad på bordet hver dag.